

ความหมายของภาษา

คำว่า “ภาษา” หมายถึง ถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียน เพื่อสื่อความของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๔๒, ๒๕๔๖: ๘๒๒) เช่น ภาษาไทย ภาษาจีน เป็นต้น

ประเภทของภาษา

ภาษาแบ่งตามลักษณะการสื่อสารได้ ๒ ประเภท ได้แก่

๑. **วจนภาษา** คือ ภาษาที่ใช้ถ้อยคำในการสื่อสาร ได้แก่ ภาษาพูด และภาษาเขียน

๒. **อวจนภาษา** คือ ภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำในการสื่อสาร ได้แก่ ภาษาท่าทาง ภาษาหน้าตา ภาษามือ และภาษาสัญลักษณ์

องค์ประกอบของภาษา ภาษามือองค์ประกอบ ๔ เรื่อง คือ

๑. **เสียง** เกิดจากการเปล่งเสียงแทนพยางค์ และคำ

๒. **พยางค์และคำ** เกิดจากการประสมพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์

๓. **ประโยค** เกิดจากการนำคำมาเรียงกันตามลักษณะ โครงสร้างของภาษาที่กำหนด เป็นกฎเกณฑ์หรือเป็นระบบไวยากรณ์ของแต่ละภาษา

๔. **ความหมาย** คือ ความหมายที่เกิดจากคำหรือประโยคเพื่อใช้ในการสื่อสารทำความเข้าใจกัน

ลักษณะสำคัญของภาษาไทย

ภาษาไทยมีวิวัฒนาการมาตามลำดับ ตั้งแต่สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช โดยพระโหราธิบดี ได้แต่งตำราเรียนภาษาไทยเล่มแรก ชื่อ **จินตามณี** ขึ้น ต่อมาในสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยกระทรวงธรรมการได้พิมพ์ตำราสยามไวยากรณ์เป็นแบบเรียน และเจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี ได้เรียบเรียงขึ้นใหม่ โดยย่อจากตำราสยามไวยากรณ์ จนถึง พ.ศ.๒๔๖๑ พระยาอุปกิตศิลปสาร ได้ใช้เค้าโครงของตำราสยามไวยากรณ์แต่งตำราหลักภาษาไทยขึ้นใหม่ ซึ่งถือว่าเป็นตำราหลักภาษาไทยที่สมบูรณ์และเป็นแบบฉบับหลักภาษาไทยที่ใช้กันมาจนถึงปัจจุบัน โดยมีหลักการสังเกตลักษณะที่สำคัญของภาษาไทย ดังนี้

๑. ภาษาไทยเป็นคำโดด (Isolating Language) คือ คำไทยแต่ละคำจะมีความหมายสมบูรณ์ในตัวเอง ใช้ได้อย่างอิสระโดยไม่มีการเปลี่ยนรูปศัพท์ เช่น พ่อ แม่ สูง ต่ำ

๒. คำไทยแท้ส่วนมากมีพยางค์เดียว คือ คำไทยแท้ส่วนใหญ่มีพยางค์เดียว มีความหมายเข้าใจได้ทันที เช่น โอ่ง ไห ดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นต้น ส่วนคำไทยแท้ที่มีหลายพยางค์มีสาเหตุมาจาก

๒.๑ การปรับปรุงศัพท์ ด้วยการลงอุปสรรคแบบไทย คือ การเพิ่มเสียงหน้าศัพท์ เช่น

ชิด	---	ประชิด
ทำ	---	กระทำ
ลูกดุม	---	ลูกกระดุม

๒.๒ การกลายเสียง เป็นการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติของภาษา เช่น เสียงกร่อน

หมากม่วง	---	มะม่วง
สายเอว	---	สะเอว
ต้นไคร้	---	ตะไคร้

๓. คำไทยแท้มีตัวสะกดตรงตามมาตรา เช่น ตัวอย่างคำที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้ ได้แก่

แม่กก	---	ชก ศอก กระแทก โขก ผลัก
แม่กด	---	กัด ฟัด รัต อัด กอด ฟาด อัด
แม่กบ	---	ตบ ทูบ จับ บีบ จับ กระทืบ ถีบ
แม่กง	---	ถอง ฟุง ดึง เหวี่ยง ทิ้ง
แม่กน	---	ชน ยัน โยน ดัน
แม่กม	---	โถม ทิ่ม รุม ทุ่ม
แม่เกย	---	เสย ต่อย
แม่เกอว	---	เหนี่ยว หน้าว

๔. ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งวรรณยุกต์นี้จะทำให้คำมีระดับเสียงและความหมายต่างกัน เช่น

คา คำ คำ	เขา เข้า เข้า
น้ำ น้ำ น้ำ	เสือ เสือ เสือ

๕. มีการสร้างคำเพื่อเพิ่มความหมายให้มากขึ้น การเพิ่มคำในภาษาไทยมีหลายลักษณะ เช่น การประสมคำ คำซ้อน คำซ้ำ คำสมาส คำสนธิ ศัพท์บัญญัติ คำแผลง เป็นต้น

๖. การเรียงคำในประโยค การเรียงคำในประโยคของภาษาไทยนั้นสำคัญมาก เพราะถ้าเรียงคำในประโยคสลับที่กันจะทำให้ความหมายเปลี่ยนไป เช่น

- พ่อให้เงินผมใช้
- พ่อให้ใช้เงินผม
- พ่อให้ผมใช้เงิน
- พ่อให้เงินใช้ผม

๗. คำขยายในภาษาไทยจะเรียงอยู่หลังคำที่ถูกขยายเสมอ เช่น

- แม่โกสีแดง
- เรือลำใหญ่แล่นช้า

ยกเว้น คำที่แสดงจำนวนหรือปริมาณ อาจอยู่หน้า หรือ หลังก็ได้ เช่น

คำขยายอยู่หลัง	คำขยายอยู่หน้า
หมูดำตัวหนึ่งอยู่ในเล้าสีขาว	ในเล้าสีขาวมีหมูสองตัว

๘. คำไทยมีคำลักษณะนาม โดยมีหลักการใช้ดังนี้

๘.๑ ใช้ตามหลังคำวิเศษณ์บอกจำนวนนับที่เป็นตัวเลข เช่น

- นักเรียน ๑๐ คน
- แมว ๒ ตัว

๘.๒ ใช้ตามหลังคำนามเพื่อบอกลักษณะคำนามที่อยู่ข้างหน้า เช่น

- หนังสือเล่มนั้นใครซื้อให้
- นกฝูงนี้มาจากไซบีเรีย

ยกเว้น การใช้ว่า “เดียว” แทนจำนวนนับ ๑ หน่วย ซึ่งจะอยู่หลังลักษณะนาม เช่น

- ฉันทิ้งแมวไว้ตัวเดียว
- เขากินข้าวจานเดียว

๙. ภาษาไทยมีวรรคตอนในการเขียนและการพูด เพื่อกำหนดความหมายที่ต้องการสื่อสาร หากแบ่งวรรคตอนการเขียนผิด หรือพูดเว้นจังหวะผิด ความหมายก็จะเปลี่ยนไป เช่น

- อาหาร อร่อยหมดทุกอย่าง ----- อาหารอร่อย หมดทุกอย่าง

๑๐. ภาษาไทยมีระดับการใช้ แบ่งได้ดังนี้

- ๑๐.๑ ระดับพิธีการ - ใช้ในพิธีการสำคัญต่างๆ
- ๑๐.๒ ระดับทางการ - ใช้ในโอกาสที่เป็นทางการ (ภาษาทางการ)

- ๑๐.๓ ระดับกึ่งทางการ - ใช้ในโอกาสที่เป็นทางการ แต่ลดระดับโดยการใช้ภาษาสุภาพและเป็นกันเองมากขึ้น
- ๑๐.๔ ระดับสนทนา - ใช้ในโอกาสที่ไม่เป็นทางการ เช่น การพูดคุยทั่วไป
- ๑๐.๕ ระดับกันเอง - ใช้ในโอกาสที่ไม่เป็นทางการกับเพื่อนสนิท สามารถใช้ภาษาพูดหรือภาษาคะนอง

